

El hijo

Títol original: *The Son* **Direcció:** Florian Zeller **Guió:** Christopher Hampton, Florian Zeller (obra: Florian Zeller) **País:** Regne Unit **Durada:** 123 min **Any:** 2022 **Gènere:** Drama
Interpretació: Hugh Jackman, Laura Dern, Vanessa Kirby, Anthony Hopkins, Zen McGrath...
Música: Hans Zimmer **Fotografia:** Ben Smithard **Distribuïdora:** Diamond Films **Estrena a Espanya:** 03/03/2023
Pendent de qualificació
Doblada en espanyol

SINOPSI

L'atragada vida del Peter amb la seva nova parella Emma i el seu nadó es converteix en un caos quan la seva exdona Kate reapareix amb el seu fill adolescent, el Nicholas, un jove problemàtic amb qui és difícil comunicar-se, per agressiu i distant, i que acaba d'abandonar l'escola. (FilmAffinity)

CRÍTICA

Hugh Jackman explora la cara més crua de la paternitat

Amb la preqüela d'El padre, l'oscaritzat cineasta francès Florian Zeller presenta la seva candidatura al Lleó d'Or de la Mostra de Venècia.

L'any 2020, la pel·lícula *El padre* es va colar per sorpresa entre les candidates a les principals categories dels Oscar de Hollywood, i es va acabar emportant les estatuetses al Millor Actor (per a Anthony Hopkins) i al Millor Guió Adaptat. [...] Ara, a *The Son*, Hampton i Zeller repeteixen la jugada portant a la pantalla una nova obra teatral del francès, ni més ni menys que una preqüela d'*El padre*. Els ingredients del menú fílmic es repeteixen: actuacions espectaculars, un guió que indaga en la universalitat dels temes explorats, i un astut joc al voltant del punt de vista des del qual s'explica la història. I seria estrany que el resultat final no fos el mateix: les nominacions a l'Oscar ressonen en l'horitzó d'una pel·lícula que, aferrada a les coordenades del cinema popular, interpel·la amb força la consciència i el cor de l'espectador.

The Son explica la història del Peter (Hugh Jackman), un home que reparteix el seu temps entre la seva exitosa feina d'assessor polític i tenir cura de dos fills, un nou-nat –fruit de la seva relació amb una jove dona interpretada per Vanessa Kirby– i l'altre ja adolescent, el Nicholas (Zen McGrath). L'espectador troba el Peter en el zenit de la realització personal i professional, però, al cap de pocs minuts de pel·lícula, la felicitat del protagonista es comença a esquerdar quan rep la visita de la seva exdona, la Kate (Laura Dern), que li comunica que el Nicholas fa un mes que no va a l'escola. S'inicia llavors una cadena de repetits intents, per part dels pares, d'esbrinar què li passa al malenconiós adolescent, qui veiem a la seva habitació envoltat de pòsters i màximes d'Arthur Rimbaud. A partir d'aquesta premissa, Zeller construeix un dens drama familiar sobre un treball funcional de posada en escena i sobre unes interpretacions eficaces.

A ningú no li sorprendrà que Laura Dern brodi les seves aparicions com una mare que, encara afectada pel trauma del seu divorci, es descobreix incapaç de comprendre el malestar del seu fill. Menys habitual és trobar l'australià Hugh Jackman en un paper tan exigent com el del Peter, que intenta desfer-se de les ferides provocades per un pare absent (Anthony Hopkins) lliurant-se en cos i ànima a cuidar el seu fill adolescent. No obstant això, la tasca no és fàcil, sobretot quan ni tan sols el mateix jove sembla comprendre l'origen de la seva aflicció. **Amb el pas dels minuts, l'espectador acaba advertint que el centre gravitacional de *The Son* el conforma un estudi dels problemes de salut mental que afecten la joventut actual, una qüestió que la terrible experiència col·lectiva de la pandèmia de la Covid ha convertit en un tema candent.** En aquest sentit, *The Son* té precedents dins del mateix Hollywood, de la fogositat d'*Inocència interrompida* a la fredor quirúrgica de *La tormenta de hielo*, encara que aquest crític es quedaria amb la delicadesa i comicitat amb què Wes Anderson ha abordat la malenconia juvenil.

Per part seva, guiat pel desig de no simplificar el tema, **Zeller decideix afrontar els problemes de salut mental en la joventut des d'una perspectiva relativament exterior. A diferència del que passava a *El padre*, on la pel·lícula semblava explicar-se des del punt de vista del protagonista –un home que començava a perdre el contacte amb la realitat–, *The Son* busca un punt de vista distanciat, sense que l'espectador pugui penetrar en el drama interior del jove Nicholas.** Aquesta estratègia permet a Zeller obrir un terrorífic forat negre a la pel·lícula, que segurament fa justícia a la magnitud del drama representat. Tanmateix, la decisió de convertir la depressió del jove en un territori impenetrable també genera problemes en el film, i no només pel desequilibri en el retrat dels diferents personatges, sinó també per la sensació que la pel·lícula tracta l'espectador de la mateixa manera que el noi malalt intenta enganyar els seus pares, ocultant-los la seva situació. Així pren forma un plantejament dramàtic sagaç i arriscat, que cerca despertar la consciència de l'espectador i que permet a tots els actors i actrius de la funció brillar a gran alçada.

Manu Yáñez – fotogramas.es